

Kardinal Josip Bozanić, nadbiskup zagrebački
Homilija prigodom biskupskog ređenja Mons. Ivica Petanjka
Krk, 22. ožujka 2015. godine.
Čitanja: *Jr 31,31-34; Heb 5,7-9; Iv 12,20-33*

Uzoriti gospodine Kardinale,
preuzvišeni Apostolski nuncije,
oci nadbiskupi i biskupi, braćo prezbiteri i đakoni,
poštovani redovnici i časne sestre redovnice,
cijenjeni predstavnici državnih, županijskih,
gradskih, općinskih i vojnih vlasti,
dragi hodočasnici, predragi vjerni narode Krčke biskupije,
braćo i sestre u Kristu!

1. Božja providnost je u svom nedokučivom naumu odredila da upravo prije sedamnaest godina, 15. ožujka, na treću korizmenu nedjelju, u ovoj drevnoj i meni dobro poznatoj katedrali, zaredim za biskupa dosadašnjeg pastira Krčke Crkve mons. Valtera Župana. Stoga se ponajprije obraćam njemu, zauzetom, revnom i zaslužnom biskupu Valteru, zahvaljujući mu za pozdrave i izrečenu dobrodošlicu.

Čuli smo proglas apostolskog naloga pape Franje kojim dariva, dragoj nam Krčkoj biskupiji, novog biskupa Ivicu Petanjka, a za koji trenutak svi mi nazočni biskupi snagom apostolskog nasljedstva položiti ćemo ruke na imenovanog biskupa da sakramentalnim posvećenjem primi puninu svetoga Reda i postane dionik božanskoga poslanja. Tim ćemo činom mi biskupi ovog našeg brata Ivicu pridružiti biskupskom zboru kojemu je na čelu Sveti Otac kao rimski biskup.

S posebnim osjećajem pozdravljam danas u ovom Slavlju drage roditelje biskupa Ivica, Stjepana i Katu, braću i sestre i svu rodbinu, čestitam im i radujem se s njima. U redovitosti povijesnoga tijeka, u običnosti života, Bog pojedinim ljudima povjerava odgovornost koju ne ostavlja bez svoje pomoći i utjehe. Sigurno iza duhovnog poziva biskupa Ivica stoje molitve i žrtve tolikih dragih duša koje uvijek kucaju na Božje srce da nam dade dobrih svećenika, redovnika i redovnica, kako bismo bili blagoslovljena Crkva u hrvatskom narodu s dovoljno duhovnih zvanja.

2. Dragi vjernici, sudjelujemo u jednom svečanom i znakovitom događaju Crkve: ređenju biskupa. Ovo slavlje nas na sakramentalan način povezuje sa slijedom koji nas dovodi do samog Isusa Krista. Naš Spasitelj i Gospodin Isus, poslan od Oca da otkupi ljudski rod, odaslao je u svijet apostole da, ispunjeni silom Duha Svetoga, propovijedaju Evanđelje te posvećuju i vode narod Božji. A da bi ta zadaća potrajala do svršetka svijeta, apostoli su sebi izabrali pomoćnike i predali im, polaganjem ruku, od Krista primljeni dar Duha Svetoga kojim se podjeljuje punina sakramenta svetog Reda. Tako se po neprekinutom slijedu biskupa, s koljena na koljeno, prenosi crkvena predaja te Isusovo djelo traje i raste do naših dana.

U biskupu okruženom sa svojim prezbiterima, naime, prisutan je među nama sam Isus Krist, vrhovni svećenik do vijeka. Sam Isus u biskupskoj službi neprestance propovijeda Evanđelje i vjernicima dijeli otajstva vjere. Krist očinskom službom biskupa dodaje i pridružuje nove članove Crkvi, koja je njegovo tijelo. Sam Krist biskupovom mudrošću i razborom vodi narod Božji na zemaljskom hodočašću sve do vječnog blaženstva (usp. Obred ređenja biskupa).

3. »Htjeli bismo vidjeti Isusa« (Iv 12,21). To je molba koju u današnjem Evanđelju apostolu Filipu upućuju neki Grci koji su došli u Jeruzalem zbog blagdana Pashe. Od tih hodočasnika prije dvije tisuće godina do današnjeg dana ljudi traže od nas kršćana ne samo da govorimo o Kristu, već da ga na neki način svojim životom učinimo vidljivim. Upravo je to zadaća Crkve da odražava Kristovo svjetlo u svakom povijesnom razdoblju. Stoga je Crkva i danas pozvana učiniti da Kristovo lice zasja ljudima našega vremena.

Isus Krist, odgovarajući na zamolbu pogana, usmjeruje naš pogled prema križu. To je čas u kojem se proslavlja Sin čovječji i to je mjesto s kojeg Isus sve privlači k sebi. Draga braćo i sestre, može li se vidjeti Isusa? Odgovor glasi: da, ali samo nakon što je raspet, uzdignut na križu, može se vidjeti njegova slava. Može se je vidjeti i ona je kao pšenično zrno koje pavši na zemlju umire.

Ona je slava ploda, kojoj je potrebna strpljivost, tišina, pa i tama. Jednom riječju potreban joj je križ. Potrebno je donositi plod, a jedini način da se to postigne put je sjemena koje umire. Isus nam to ne govori samo riječima, nego i djelom: razapet na križu. On nam pokazuje da to nije nešto što trebamo samo naučiti. To je životni put koji treba prihvatiti, kojemu je potrebno zajedništvo s Učiteljem, Isusom. A ako je Učitelj na križu, ne može se ostati na drugoj strani.

Dragi vjernici, na životni križ ne treba gledati kao na nesreću, nego kao na uvjet da se donese plod. Naime, plodovi se donose kada se izađe iz sama sebe, iz zatvorenosti u sebe, kada se gleda šire oko sebe, kada se prestane stavljati sebe i svoj uski interes u središte svojih izbora i nastojanja. Pobrkati u svom nastojanju dobar život sa životom koji ne poznaje žrtvu davanja i besplatnosti, velika je zabuna koja u mnoge živote unosi žalost i beznadnost.

4. Dragi biskupe Ivica, prepusti Gospodinu putove svoje da bi donosio plodove Njegove. Prije gotovo 120 godina, nakon imenovanja za krčkog biskupa, pisao je, još iz Gorice svojim vjernicima Krčke biskupije, Tvoj, a nekad i moj, prethodnik na ovoj drevnoj biskupskoj stolici, sluga Božji biskup Anton Mahnić, veliki prijatelj i podupiratelj kapucina u Rijeci. On »časnom svećenstvu i milim vjernicima svoje biskupije« ovako piše:

»Niti po mojem niti po vašem savjetu, već voljom Božjom dolazim među vas. Pođi! Glasi Božja zapovijed, a ja poslušan dolazim. Volja Božja je moje preporučno pismo na vas, mili vjernici. Mene i vas, eto, želi Gospodin spojiti vezom duhovnim, vezom najsvetijim, što ga se može zamisliti na ovoj zemlji. Vi primete u meni vašega novog Pastira, vašeg biskupa, a ja u vama dobivam svoje biskupljane, svoje stado, od Boga mi povjereno« (A. Mahnić, Pastirsko pismo, Gorica, 16. ožujka 1897. godine).

I Tebe, biskupe Ivica, Gospodin Isus poziva iz Hrvatske kapucinske provincije svetog Leopolda Bogdana Mandića, kojoj si do sada pripadao. On Te šalje i povezuje najsvetijim vezom s vjernicima na sjevernojadranskim otocima: Rabu i Pagu, Lošinj, Iloviku, Susku, Unijama i Srakanama, Cresu i Krku. Kler i vjerni narod rado Te primaju kao učitelja i Pastira koji im dolazi jer ga ovamo šalje papa Franjo.

Ovo nas slavlje najtješnje povezuje sa Svetim Ocem, a istodobno nas smješta u onu rijeku milosti, svetosti i revne pastoralne službe kojom se stoljećima odlikuje Crkva u hrvatskom narodu, a što smo pozvani prenijeti novim naraštajima. U tom nam poslanju blaženi Alojzije Stepinac pruža svojevrsni kompas da bi se znali orijentirati, kako nam reče sveti papa Ivan Pavao II. Dragi ređeniče Ivica, neka Te u biskupskoj službi prati moćni zagovor blaženog Alojzija.

5. Papa Franjo kršćane, crkvene zajednice i čitavu Crkvu poziva na novi misionarski »izlazak«. Sveti Otac naglašava da je od vitalne »važnosti da Crkva danas iziđe naviještati Evandjelje svima, u svim mjestima, u svim okolnostima, bez oklijevanja, nevoljkosti i straha. »Radost Evandjelja za sav je narod, ne može isključiti nikoga.« (Papa Franjo, EG, 23). I ova drevna Krčka Crkva pozvana je danas na tu misijsku radost pod vodstvom biskupa Ivica u zajedništvu klera i Božjeg naroda.

Draga braćo svećenici Krčke biskupije, kao onaj koji je iz vašeg Prezbiterija pozvan u biskupsku službu, posebno vam danas stavlja na srce vaše zajedništvo sa svojim Biskupom i međusobno te vašu pastoralnu blizinu sa svojim vjernicima.

I vi, dragi vjernici, uvijek molite za svoje svećenike i sve Bogu posvećene osobe, molite za duhovna zvanja; molimo za naše obitelji, za djecu i mlade, starije, bolesne i potrebne.

Zaštiti Presvete Bogorodice Marije na nebo uznesene, kojoj je posvećena ova prvostolnica te zagovoru svetih: Kvirina Sisačkog, Gaudencija i Kristofora povjeravam našega novoga biskupa Ivicu da bude radost Crkvi i narodu, utočište onih koji trpe i blagoslov za sve, jer je Kristov poslanik.

Braćo i sestre, sada ćemo ga iz Kristovih ruku primiti da vam ga darujemo, a vi ga pratite svojim molitvama, poštovanjem i poslušnošću da bismo zajedno bili narod od Boga blagoslovljen. Amen.